

Parttalanul

Az aszfalt fáradt olaj és porrétegébe ágyazódva fekszem, fázva és nyirkosan. Arcom duzzadt, szarvaim élesek, trendy and out life-fashion in wintertime. Jukio Mishima hajol felém marcona szamuráj-mosollyal.

„Szia, paraszt. Látom, félig-meddig kinyírtak, mint egy kutyát.”

„Na és?”

„Kussolj, bazzeg, segíték.”

„Faszomat.”

Jukio M. a magasba emeli katanáját, és darabokra szeletel. Katherine Mansfield kúszik be a képbe, narancssárgán, mint egy villanyrendőr középső reflektorszeme.

„Van szuperragasztóm. Nadragulyából és szex-esszenciából. Összeragasztalak, csak egy kicsit másként, te kirakójáték.”

Meztelenül fekszem Katherine Mansfield ölében. Mishima diadalittasan somolyog.

„Erotikus pietá-kópia. De ez a világ rendje. Most pedig repülj, sólymom, magasabbra, messzebbre! Tiéd az idő kifacsart inverziója, a lélek tüskéi, a bűnös test mocskosan kristálytisztá szomjúhozása. Még találkozunk. Talán Szent Sebestyén kígyókból font szobránál, te nyápic, lehetetlen, örök kisfiú.”

Az égbolt szétfoszlott, mint valami agyonmosott zsákvászon, és egyszerre két személyé váltam. Egyikük a Duna alján, betoncipőben fekszik Mária Terézia császárnő Ruszalkalényével hínárhajában, Mária Terézia mellbimbóinak ízével az ajkán, Mária Terézia érintésével az ágyékán. Másikul, zöld pikkelyekkel borítva, úszóhártyával hosszú, áttetsző ujjai közt, bőrnadrágban, børsapkában, csizmában, zöld pikkelytestén vas- és acélláncokkal összeviszva dekorálva, kihívóan várakozik a Péterváradai vár felfelé vezető lépcsőin és okád.

Egy félmeztelen, tetovált monstrum lép oda hozzám.

„Mi van, köcsög állat, beszívtál?”

„Kurvaanyád.”

A monstrum erre hangsúlyt vált:

„Mivel helyesen válaszoltál, nyomd ezt a biztosítékot a szívembe.”

Úgy teszek.

A monstrum apácaruhás nővé változik, csuklyával a fején. Felkacag.

„Szia. Galadriel hercegnő vagyok. Szemed arannyá változzék!”

Forrón, lihegve szűkölök: „Szörnyen csíp!”

„Tudom. Majd megszokod. Ez ezzel jár. Olyasmiket fogsz látni általuk, amiket senki emberfia nem láthat. Kincs.”

Elgyalogolok Anikóhoz a Heréskert egy távol eső zugába, ahol él, és aranszemeimet az alvó gyereke párnája alá csúsztatom.

Az égbolt megnyúlik, az idő elkanyarodik, a táj sivataggá változik, én pedig leülök az egyik viharvert, rég felújítás után sóvárgó lakótömb elé, és elnevetem magam.

„Ez így jó. Minden az enyém, ha képlékeny, áttetsző, birtokolhatatlan formában is. Boldog vagyok.”